

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΟΙ ΑΔΙΑΦΟΡΟΙ.

Εὗρεθῇ τὸ φάρμακον τῆς εὐλογίας, τοῦ ἄνθρακος, τῆς φυλλοζήρας, καὶ μόνον τοῦ ἰδικοῦ μας νοσήματος δὲν εὗρεθῇ ἀκόμη τὸ φάρμακον· τοῦ ἰδικοῦ μας νοσήματος, τὸ ὁποῖον ἀπειλεῖ νὰ σαπίσῃ τὸ σῶμα καὶ μεταβάλλῃ εἰς ἔμπυρον τὸ αἷμα τῆς κοινωνίας καὶ τῆς διοικήσεώς μας, τὸ ὁποῖον ἀπειλεῖ νὰ διαθρῶσῃ τὰ κόκκαλα τοῦ ἔθνους μας καὶ σαβανώσῃ τὸ μέλλον του καὶ ἀνοίξῃ τὸν λάκκον του.

Καὶ δὲν ἀπαιτοῦνται μεγάλα συμπτωματολογικαὶ γνώσεις ὅπως ὀρίσῃ τις τὴν φύσιν τοῦ νοσήματος τούτου· τὸ εἰξεύρομεν ὅλοι διότι ὑποπίπτει καὶ εἰς τὴν χονδροειδεστέραν παρατήρησιν· ἔρπει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὡς ψώρα ἐν ᾧ ἅμα ὑποβόσκει εἰς τὸ βάθος ὡς φθίσις· δὲν ἔχομεν ἀνάγκην τοῦ ἐρευνητικοῦ μικροσκοπίου τοῦ Coch· ὅλοι εἰξεύρομεν τόσην νοσολογίαν ὅση ἀπαιτεῖται διὰ νὰ γνωρίζωμεν τὸ ὄνομά του, καὶ εἰξεύρομεν ὅτι τὸ νόσημά μας ὀνομάζεται ἀδιαφορία· καὶ ὅμως δὲν τὸ θεραπεύομεν, διότι εἶνε σύμπτωμα τῆς ἀσθενείας μας νὰ φοβώμεθα τὰ ἱατρικὰ ὡς οἱ πάσχοντες ἐξ ὑδροφοβίας τὸ ὕδωρ.

Καὶ ἐν τῇ λοιπῇ μὲν Ἑλλάδι, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐν Ἀθήναις, ὅσαι κεφαλαὶ τόσοι καὶ ἀδιάφοροι· ὡς νὰ μᾶς ἐτάγισαν λωτὸν ἐλησμονήσαμεν τὸν ἑαυτὸν μας· μίαν μόνην ἀπαισίαν ἐπώδην ψαλμωδοῦμεν· *Τί με μέλει, ἐγὼ θὰ διορθώσω τὸ ρωμαῖκο*; καὶ οὔτε περὶ τῶν προσώπων μᾶς μέλει πλέον οὔτε περὶ τῶν πραγμάτων· ἀπωλέσαμεν σχεδὸν τὴν δύναμιν τοῦ ἐκτιμᾶν τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν ὡς κατῃρειπωμένον ἐξ ἀκολάστου νεότητος σῶμα γεροντιοῦ ἀπόλλυσι τὴν γεῦσιν· βλέποντες περὶ ἡμᾶς διὰ τῶν χρωματιστῶν ὑέλων τῆς ἀκηδεΐας ἀποδίδομεν εἰς πάντα τὸ χρῶμα τῶν διόπτρων μας· ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία ὁμοιάζουσι δι' ἡμᾶς τὰ διδύμα ἐκεῖνα νήπια τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς συνέχον τὰ ὀνόματα· διὰ τοῦτο κοσμοῦμεν μὲ ἄνθη πορτοκαλλέας τὰ στήθη τὰ ὁποῖα ἐστράγγισαν τὰ ὄργια· διὰ τοῦτο διασκελίζομεν μεθ' ὑπερηφανείας τὴν φλοιὴν

τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου τῆς διασήμευ Μεσσαλίνα τῆς ἐχούσης περισσοτέρους ἐραστὰς παρὰ ὀδόντας· τοῦ μεγάρου τὸ ὁποῖον ὡς ἡ νῆσος Δῆλος, ἀνέθορεν ἀπὸ τινος βυθοῦ· διὰ τοῦτο θλίβομεν φιλοφρονέστατα τὴν χεῖρα τοῦ τοκογλύφου τὴν ὁποίαν καὶ εἰς τοὺς σκύλους ἂν τὴν ἐρρίπταμεν, δὲν θὰ τὴν ἐροκάνιζον, μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρωσι τὸ μόλυσμά της· διὰ τοῦτο νομίζομεν ὅτι τὸ στίγμα γράφεται μὲ κιμωλίαν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ὅτι διὰ νὰ ἐξαλειφθῇ διὰ παντὸς ἀρκεῖ ἐν βρεγμένον σφογγάρῳ· διὰ τοῦτο διὰ νὰ κατορθώσῃ τις νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς πλείστας αἰθούσας πρέπει προηγουμένως ν' ἀφήσῃ ἔξω τῆς θύρας τὴν τιμὴν του ὡς ὁ Ὀθωμανὸς τὰ ὑποδήματά του ὅταν εἰσέρχεται εἰς τὸ τζαμίον του· διὰ τοῦτο καὶ ὁ δημόσιος ὑπαλληλος διὰ ν' ἀναβῇ ζητεῖ νὰ τοῦ κάμουν, ὅπως καὶ ὅπως, ῥάχιν διότι εἶναι πολὺ εὐκολώτερον τοῦτο παρὰ ἂν ἔστηνε τὴν ἀξίαν του ὡς κλίμακα.

Αὗται αἱ σκέψεις μοὶ ἐπανῆλθον προχθὲς ἐν ᾧ ἀνεγίνωσκα τοὺς «Ἀδιαφόρους» τὸ δράμα τοῦ ἰσπανοῦ Ἑρρίκου Γασπάρ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ι. Καμπουρόγλου· ὁ συνταγματάρχης Εὐπράτης ἀποπέμπει ἀπὸ τοῦ οἴκου τῆς ἀδελφῆς του ἐν πληθούσῃ ἐσπερίδι ὅλην τὴν ἀγέλην τῶν ἀχρείων, ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν· διότι θέλει νὰ ἐκβάλῃ, λέγει τὰς σεσηπυίας ὁπώρας πρὶν ἢ σῆψις προσβάλῃ καὶ τὰς καλὰς, καὶ διότι δὲν ἐννοεῖ νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην χωρὶς νὰ τοῦ παρουσιάσῃ πρότερον τὸ διαβατήριόν του ἐπιθεωρημένον ἀπὸ τὴν κοινὴν γνώμην. Καὶ ὅταν μὲν μόνος μετὰ τῆς ἀδελφῆς του καὶ τοῦ Δομῶν, τοῦ δυστυχοῦς μὲν συζύγου ἀλλὰ τιμίου καὶ γενναιοφρόνου ἀνδρός, ἀναφωνεῖ τὸ θαρραλέον αὐτὸ πρόσταγμα· Ἰδοὺ ἡ φαλαγξ μου σχηματίζεται· θαρρεῖτε φαλαγγίται μου· Ἐκκαθαρίσωμεν τὴν ὁδόν. Θὰ πορευθῶμεν ὅπου ἡ τιμὴ μᾶς καλεῖ.

Ὡ! πότε θὰ ἐμφανισθῇ κ' ἐδῶ ὁ Εὐπράτης, ὁ ἔχων τὸ θάρρος νὰ ὀνομάξῃ τὰ πράγματα μὲ τὰ ὀνόματά των· ὁ ἔχων τὴν τόλμην ν' ἀποσπᾷ ἀπὸ τοῦ στήθους καὶ ῥίπτῃ εἰς τὸν ἀπόπατον τὸ παρὰσῆμον τοῦ ἀτίμου, ὁ ἔχων τὴν γενναιοσύνην νὰ δοκιμάζῃ εἰς λυδῖαν λίθον τὸν χρυσὸν τοῦ πλουσίου μήπως εἶνε ζυμωμένος μὲ τὸ αἷσχος, καὶ νὰ

ταξινομή την κοινωνίαν, και θέτη τὰ πρόβατα εἰς τὴν μάνδραν των καὶ τοὺς τράγους εἰς τὴν ἰδικήν των.

Πότε περιάγων τὸ ἀμειλίκτως ἐταστικὸν βλέμμα του εἰς τὴν αἶθουσαν του θὰ εἶπῃ δεικνύων μὲ τὴν χεῖρά του τὴν θύραν:

Πρὸς τὸν ὁμογενῆ.—"Εἶω, κύριε, τί θέλεις ἐδῶ; οἱ τίμιοι ἄνθρωποι δὲν προφυλάττομεν πολὺ τὰ θυλάκιά μας, καὶ φοβούμεθα τοὺς συνεσπασμένους δακτύλους σου!

Πρὸς τὴν μοιχαλίδα.—"Εἶω, κυρία, σὺ ἡ περιφέρουσα τοὺς γλουτούς σου ἀπὸ κλίνης εἰς κλίνην, τί ζητεῖς ἐδῶ; ἐδῶ δὲν θὰ εὕρης πελάτας· οἱ σεβόμενοι τὴν ἰδικήν των τιμὴν σέβονται καὶ τὴν τῶν ἄλλων!

Πρὸς τὸν προαγωγὸν σύζυγον.—"Εἶω, κύριε, τί θέλεις ἐδῶ; πήγαινε νὰ κάμῃς εἰσπράξεις· πήγαινε νὰ θερῇς ὅ,τι ἐσπείραν οἱ ἄλλοι!

Πρὸς τὸν συνήθη βουλευτήν.—"Εἶω κύριε, ἐδῶ ἔρχονται ὅσοι ἔχουν τὴν πατρίδα εἰς τὴν καρδίαν των καὶ ὄχι εἰς τὴν τσέπην των.

Πρὸς τὸν ἐστιγματισμένον ὑπουργόν.—"Εἶω, κύριε, φορτώσου τὸ ὑπουργεῖόν σου εἰς τὴν ῥάχιν σου καὶ περπάτει· μήπως σοῦ εἶπαν ὅτι αἱ καθέκλαι μου εἶνε ἐδώ-λια κακουργιοδικεῖου;

Πρὸς τὸν συνήθη δημοσιογράφον.—"Εἶω, κύριε, σὺ ὁ λείχων τὸ πέλμα τοῦ πάτρωνός ὅπου δῆποτε καὶ ἂν πατήσῃ, σὺ ὁ ἐντὸς τοῦ φύλλου σου πωλὼν καθ'ἐκάστην, ὡς σαρδέλλαν τὴν συνείδησίν σου, τί θέλεις ἐδῶ;

Καὶ οἱ Ἀδιάφοροι θ' ἀνοίξουν ἐξ ἐκπλήξεως τὰ ὄμμα-τα βλέποντες τὰ ψευδῆ εἰδῶλα κρημνιζόμενα ἀπὸ τὰ ὑπόδαθρά των, βλέποντες τοὺς ἐντίμους αὐτοὺς ἀτίμους ἔρριμμένους ἐξω τῆς θύρας ὡς σαρίδια ἀναμένοντα τὸ κάρρον, καὶ θ' ἀρχίσουν νὰ φοβοῦνται νὰ μὴ πᾶθουν τὰ ἴδια καὶ αὐτοί, διότι καὶ εἰς αὐτοὺς θὰ εἶπῃ τὸ τολ-μηρὸν στόμα: ὅσοι ἀποκρύπτουν τὸ ἔγκλημα τὸ ὁποῖον

γνωρίζουν διαπραττόμενον γίνονται συνένοχοι τοῦ ἐγκλήματός.

"Ὡ, πῶς θὰ ἐσώζετο ὁ δυστυχὴς αὐτὸς τόπος, ἂν ἀντὶ ἐνὸς Εὐπράτου συνεπήγνυντο πολλοὶ, καὶ ἐσφιγγον θερμῶς τὰς χεῖράς των, καὶ ἐσχημάτιζον τὴν φάλαγγά των, καὶ ὕψουν τὴν σημαίαν των, καὶ ἐρρήγνυν τὴν ἡχηρὰν ταύτην φωνήν: Ἐμπρὸς φαλαγγίται! ἐμπρὸς ὅπου τὸ καθήκον μᾶς καλεῖ!

Ἀπόμαχος.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ὁ Γκιτῶ, ὁ δολοφόνος τοῦ Γκάρφιλδ ἀπηγγονίσθη ἅψ' οὐ ἐπώλησεν ἐκ τῆς φυλακῆς του χιλιάδας φωτογραφιῶν του καὶ αὐτογράφων του. Τώρα μανθάνομεν ὅτι καὶ ὁ Ἀράβη πασσᾶς ἐφωτογραφήθη εἰς 100.000 ἀντιτύπων, καὶ ὅτι ὅλα ἐγένοντο ἀνάρπαστα ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον. Μή-ἄρᾳ γε ἡ φωτογράφησις εἶνε ἐμβληματικὴ ἀπεικόνισις τῆς ἀπαγχονίσεως, προσημαίνουσα ὅτι ὅπως τὸ ἀντίτυ-πον θὰ κρεμασθῇ εἰς τὸν τοῖχον, οὕτω, θὰ κρεμασθῇ καὶ τὸ πρωτότυπον εἰς τὴν ἀγχόνην;

Καὶ εἰξεύρετε τί ἀνεκάλυψεν περὶ τοῦ Ἀράβη ἡ παρι-σινὴ ἐφημερὶς *Bolitaeros*; "Ὅτι δὲν ἐγεννήθη εἰς τὴν χώραν τῶν Φαραῶ καὶ τῶν κροκοδείλων· ἀλλ' εἰς τὴν ποιητικὴν πατρίδα τῶν φλογερῶν ἐρώτων καὶ τῶν ὑπὸ τὰ παράθυρα πνυγνυχίων κιθαρῶν, τῶν σχιστῶν ὀφθαλ-μῶν καὶ τῶν ἐγχειριδίων, τῆς vendetta καὶ τῶν ταυρο-μαχιῶν, τῶν ἀλγκουτζιλ καὶ τοῦ Τορκουεμάδ. Ἐγεννή-θη εἰς τὴν Ἀλικάντην ὅπου ἀκόμη ζῇ ὁ ἐβδόμηκονταε-πταετής πατήρ του ὀνομαζόμενος Φραγκίσκος· καὶ ἡ μή-τηρ του Δολορέζ.

ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ ΕΥΡΙΖΕΤΑΙ

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου γυναικὸς νεονύμφου)

Ἀπόψε ἔρχον μόνῃ· ὁ Λεωνίδας μου εἶνε προσκεκλη-μένος εἰς ἓν συμπόσιον· εἰς ποῖον νὰ ἐκμυστηρευθῶ ὅτι ὅταν εὐρέθην μόνῃ μου, ἔχουσα ἐνώπιόν μου τὸ φαγητὸν τὸ ὁποῖον τοῦ ἀρέσει τόσον πολὺ, καὶ τὸ μεγάλο μαχαίρι τὸ ὁποῖον εἶνε συνήθως πλησίον τοῦ πινακίου του, ἤρχι-σα νὰ κλαίω ὡς ἂν μωρόν; Εἰς ποῖον νὰ ἐκμυστηρευθῶ ὅτι ἔπιον μὲ τὸ ποτήρι του διὰ νὰ παρηγορηθῶ ὀλίγον;

Εἰς ὅποιον καὶ ἂν τὸ διηγούμην θὰ μ' ἐπερίπαίζε καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Παπα-Κωνσταντῆς, ὁ πνευματικὸς μου, ὁ ὁποῖος εἰξεύρει καὶ παρηγορεῖ τόσον ἀμίμητα, θὰ μοῦ ἔλεγε:

— Ἀφῆσέ τ' αὐτὰ, ἀφῆσέ τα.

Ἐν ᾧ σὺ, ἀγαπητόν μου ἡμερολόγιον, ἀκούεις πάντοτε καὶ ποτὲ δὲν ἀντιλέγεις· ἂν μοῦ διαφεύγῃ ἐν δάκρυ, τὸ πίνεις ἐπιχαρίτως καὶ διαφυλάττεις τὸ ἔχνος του, ὡς νὰ εἶχες καρδίαν καὶ ἡσθάνεσο τί ἐσήμαινε ἐκεῖνο τὸ δάκρυ. Διὰ τοῦτο κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ.

Καὶ ἐπειδὴ τώρα εἴμεθα οἱ δύο μόνοι μας ἄς συνομι-λήσωμεν. Μήπως δυσχερεστεῖται διότι γράφω μὲ μολυ-βδοκόνδυλον; Εἴμαι, τόσο καλὰ ἐδῶ εἰς τὸ μεγάλο μου κρεβάτι, καὶ δὲν θέλω νὰ σηκωθῶ, οὔτε θέλω πάλιν νὰ κηλιδώσω τὰ λευκά του προσκέφαλα. Ἡ φλόξ τῶν κη-ρίων ἀναπάλλει· ἡ ὁδὸς εἶνε σιωπηλὴ· ἄς λησμονήσωμεν ὅτι ὁ Λεωνίδας θὰ ἐπιστρέψῃ τὰ μεσάνυχτα, καὶ ἄς ἐπα-νέλθωμεν εἰς τὸ παρελθόν.

Δὲν εἰμπαρῶ ν' ἀναπολήσω τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ ἀγαπητοῦ τούτου παρελθόντος χωρὶς νὰ γελάσω καὶ συγ-χρόνως νὰ κλαύσω.

Τί κουτοὶ ποῦ εἴμεθα! — Τί ὠραία ποῦ ἦτο!

Ὑπάρχει τρόπος τις καθ' ὃν μανθάνουν νὰ κολυμβῶσι, ὅστις δὲν εἶνε ὁ χειρότερος, μοῦ εἶπαν. Ὁ τρόπος οὗτος συνίσταται εἰς τὸ νὰ ρίψῃς εἰς τὸ ὕδωρ τὸν μέλλοντα κολυμβητήν, καὶ νὰ παρκαλέσῃς τὸν Πανάγαθον Θεὸν νὰ τὸν σώσῃ. Βεβαιοῦνται ὅτι μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο μάθη-μα ὁ μέλλων κολυμβητὴς κατορθοῖ νὰ ἐπιπλέῃ.

Λοιπὸν, μοῦ φαίνεται ὅτι μᾶς μανθάνουν νὰ εἴμεθα σύζυγοι κατὰ τὴν ἰδίαν μέθοδον.

Ὁ γάμος εἶτε εὐτυχία εἶτε δυστυχία—τὸ πρᾶγμα ἐπιδέχεται συζήτησιν—εἶνε πάντοτε θύελλα, εἶνέ τι φρι-κιδῶδες βίαιον.

Ἐν διαστήματι μιᾶς ἡμέρας, ἄνευ βαθμιαίας καὶ κατὰ μικρὸν μεταβολῆς, τὰ πάντα παραλλάσσουν καὶ μετα-βάλλουσι χροιάν· ὁ κύριος, ὁ τέως παρουσιαζόμενος ἐνώ-